సాంబయ్య చావలేదు

శ్రీ బలివాడ కాంతారావు

ఆ వేళ ఆదివారం. తలుపు వేసుకొని కథ వ్రాసుకొంటున్నాను. కథలో వ్యక్తి త్రాగుబోతు. అతని భార్య సహనం వ్యక్తీకరిస్తున్నాను. ఇంతలో తలుపు ధడ్ ధడమంటు నే ఓ బాబూ! అని ఒక వ్యక్తి ఆతృతగా పిలుస్తున్నాడు. లేచి తలుపుతీసాను. చవకబారు సారావాసన గుప్పుమని వేసింది.

"నువ్వు వస్తేగానీ కాదు...రా...ర" ఆతృత పడుతున్నాడు. మొదట వీడు త్రాగుతాడా అని ఆశ్చర్యం వేసి తరువాత త్రాగేవాళ్ళెంతు యింతే అని నేను సావధానంగా యేమైందన్నాను.

"చంపుతాడట—వచ్చి తీర్పు చెప్పు!"

"నిన్నెవరూ చంపలేరు. వెళ్ళిపోయి గాపడుకో!"

ఈ మాటలు నోట నేవున్నాయి. నా చెయ్యి పట్టుకొని ముందుకు లాగుతూ "ఇదిగో యీ ప్రక్క వీధిలో నే మాయిల్లు...వాది తప్పయితే నాకే నాలుగు చెప్పుదెబ్బలు వాయించు...వాడిది తప్పయితే వాడికి నాలుగు వెయ్యి".

నే నింకేదో అనబోతుంటే అవకాశం యీయకుండా దండాలు పెట్టూ, పెద్దగొంతుకతో బ్రతిమాలుతూ నన్ను వీధిలోకి వెంట నడిపించాడు. ఈ మనిషి పేరు నాకు తెలీదు. ఏం పనిచేస్తున్నాడో అంతకంటే తెలీదు. వీడూ నేను యిదివరకు మూడుసార్లే కలుసుకున్నాం...నాకు బాగా జ్ఞాపకంవుంది...మూడుసార్లే. మొదటిసారి: నేను బీచిలో ఒంటిగా సాయంత్రం కూర్చుని క్రుంగిపోతున్న దినకరుని వెలుతురు వస్తూన్న ఓడమీద పడ్తూంటే చూస్తున్నాను. వెనుకనుంచి "రూపాయి తే" అని అరవగానే వెనుకకు తిరిగాను. అతుకులు వేసి మాసిపోయిన బట్టలతో యెత్తైన మనిషి కనిపించాడు. వయసు నలభై దాటేవుంటాయ్. కళ్ళు తీక్షణంగావున్నాయి. క్రూరుడని ఆ ముఖమే అద్దంలా చెప్తోంది. వన్నోక అప్పు యెగగొట్టినవాడిలా చూసి అతుకుతుంటే కొద్దిగా మనసు చివుక్కుమంది. ఆ మనిషివాటం చూడగానే యిస్తేనేగానీ నన్ను నానాతిప్పలు పెట్టాడనే సందేహంతో జేబూలో రూపాయి తీసి యిచ్చాను. వెళ్ళిపోయాడు.

రెండోసారి: మొదటి ఆట సినీమా చూసి యింటికి పోతున్నాను. అంతదూరంనుంచే "బాబూ-బాబూ" అన్న కేకలు వినపడ్డాయి. అందరితోపాటు నేను వెనుకకు చూస్తాను. పరుగెత్తుకొస్తున్నాడు. ఆగాను. డబ్బు అడిగితే యీసారి లేదని చెపామని నిర్ధారించుకున్నాను. నాదగ్గరగా వచ్చి సహజ గంభీర స్వరంతో "నీకోసం వారంరోజులై చూస్తున్నాను. వలవేసినా ఎక్కడా దొరికావు కావు. ఇదిగో... యిందా—ఆ వేళ రూపాయి బదులిచ్చావు కదా..." అంటూ నా చేతిలో అంతా చిల్లరపడవేసి "నా పెళ్ళాంకి మందుకొన్నాను. అవసరానికి యిచ్చావు. నిన్ను దేముడు బాగా చూస్తాడు!" అంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

లెక్కపెట్టకుండా నే ఆచిల్లర జేబులో వేసాను. మూడోసారి నాయింటి అరుగుమీద నన్ను చూసి వెళ్ళిపోతున్నవాడు "యిదేనా మీయిల్లు" అంటూ అరుగుమీద కూర్చున్నాడు. సిగరెట్ పెట్టె నా వేపు చూపించాడు.

"నే కాల్చను."

"నువ్వు మంచిపుట్టుక పుట్టావు. అంచేత నీకు చెడ్డ అలవాటేమీ లేవు. నేను చాలా చెడ్డపుట్టుక పుట్టాను..."

"నువ్వూ మంచివాడివే..."

ఫక్కున నవ్వి లేచిపోతూ "నువ్వొక్కడివే అన్నావు నేను మంచాడినని! నాసంగతి నీకు తెలీదు. ఆరు శెలవుమీద మిలిటరీనించి వస్తున్నాడు. ఉత్తిను వాళ్ళీ వెధవ...ఈసారి వాజోలికొస్తే పిక తెగేస్తాను."

"ఆడంటే నీకొడుకా?" అన్నాను.

ఆ మాట అనగానే తలూపి అక్కడనుంచి వస్తానని గబగబ వెళ్ళిపోయాడు. నేనింకా వాడి పేరూ, వృత్తీ ఇంకా యెన్నో విషయాలు కనుక్కుందామనుకున్నాను గానీ మళ్ళీ అగపడలేదు.

ఈ నాల్గోసారి కలయికవరకు వీడు తాగుబోతని అనుకోడానికి ఆస్కారం యిచ్చాడు కాదు. నామనసులో రెండోసారి కలయికనించీ యీ వ్యక్తి చాల వున్నతంగా మెసలుతున్నాడు. ఈ అభిమానమే కొంతవరకు నన్ను వాడివెంట నడిపించింది.

ప్రక్కవీధి చివరలో చిన్న పెంకుటిల్లు—త్రేతాయుగంనాటిదిలా వుంది. తలుపు దడదడ బాదాడు. లోనుంచి పొమ్మని అరుపు. ఈ తాగుబోతు తలుపు తియ్యమని కొడుకును నానా తిట్లూ తిట్టూ అరిచాడు. తలుపులు తెరువబడ్డాయి. నిప్పుల్లాంటి కళ్లతో చేతులు పాము నాలుకలా నిముడుతూ చెయ్యెత్తుజవాను యెదురయ్యాడు. తండ్రి ఆగాడు.

"గాడిదకొడకా! పెద్ద మనిషిని తెచ్చాను. మర్యాద యివురా!"

ఆ తీక్షణమైన కళ్ళు తొలిసారి దాగున్నట్టు ఒక మూలనున్న నా వేపు చూడగానే శాంతించినయ్.

"కూర్చోండి" అంటూ రెండు తలుపులు తెరిచి మూలనున్న చొట్టకుర్చీ ముందుకు లాగాడు. వెళ్ళి కూర్చున్నాను. తండ్రి గొంతుక ఒక్కసారిగా "నా ముందు పుట్టాడు గాడిద!...ఈ చేతులతో చర్మం వూడబీకేవాడి నే...ఆ పిల్లి చూసావా ఆ కళ్లు పులిలాగ—ఉత్తి రౌడీవెధవైపోయాడు!"

కొడుకు కళ్ళు యీ మాటలతో మరీ యెరుపెక్కుతున్నాయ్. తండ్రిని ఆగమని సైగచేస్తూనే వున్నాను. అంతలో కొడుకన్నాడు. "తాగున్నాడు. మరేం చెప్పినా వాడికి యెక్కదు!"

తండ్రి నా నోటిలో నోరు 'హా' అంటూ వూది. "తాగాను. పొరపాటుమాట ఒక్కటంటే నీ చెప్పు తీసి నన్ను కొట్టు...ఈ వెధవ నామీదా కళ్ళెర్రజేస్తాడు? ఎన్ని గుండెలుండాలి?"

కొడుకు ముందుకొస్తూ "నీ బతుకెంతో నీమాటా అంతేలే... నేను కాబట్టి యివన్నీ సహించుకొస్తున్నాను."

"పెద్ద పెద్దోలూ తాగుతున్నారు—నేను తాగుతున్నాను. నివ్వు కొత్తగా తాగిన వెధవలా మాటాడకురా..."

"నివ్వా...గున్నపోతువి...నీతో నాకేం పని?" అంటూ కొడుకు వెనుకకు తిరిగాడు.

ఈమాట నాకు పెదది అనిపించి "మీరుకూడా మీ తండ్రిపరిస్థితికి వసున్నారా?" అన్నాను. కొడుకు ఆమాట వినగానే నా వేపు తిరిగాడు. ఆ యెర్రటి కళ్ళలో నీరు గిర్రున తిరిగిపోయాయి. నా దగ్గరగా వస్తూ "మీకు తెలీదండీ... నాకు జ్ఞానంవచ్చినదగ్గరనించీ చూసున్నాను. ఒక వ్యసనం కాదు. బజారునిండా ముండలే. నన్ను చంపినన్నాళ్ళూ పడ్డాను. నా కళ్లతో మా అమ్మ ఒళ్ళంత పిండి చేసినాడు చేసిందిలేక సహించాను" ఇంతలో తండ్రి యేదో అడ్డువస్తున్నా వినిపించుకోక "ఇంతవాడ్నయ్యానా? ఇప్పుడూ నా యెదరగా మా అమ్మ యెముకలు విరగొట్టంటే చూస్తూ యెలా వూరుకోమంటారు?" అంటూనే బొలాబొలా కన్నీరు కార్చేస్తూ గబగబ పెరటికివెళ్ళి తల్లి చెయ్యిపట్టుకొని లాగుకొనివచ్చాడు.

కొద్దిగా చాటుగా నిల్చున్న నాకంటి కామె కనిపించింది. గాలేస్తే పడిపోయేటట్లుంది. ఆ వంచిన దుఃఖాన్వితమైన ముఖం చూడగానే నా కళ్ళల్లో నీరు చిమ్మింది. మాసిన బట్టలతో ఒక బిచ్చకత్తెలా వున్న ఆమెను, ఆ నమ్రతను, ఓర్పును చూసి నా శరీరమంతా ఒక్కసారి ఆవేశంతో పెల్లుబికి ఆమెను ఓదార్చుదామన్నంత కోరిక కలిగింది.

కొడుకు కళ్ళు తుడుచుకుంటూ "యింత చంపుతున్నా ఒక మాట యెదురాడదు...గొడ్డునుబాదినట్లు బాదితే మా అమ్మ మా కంటికి యింకెంత కాలం కనిపిస్తుందండీ? ఈ ప్రేమకైనా నేను నోచుకోవద్దా?"

ఆమె అక్కడనించి వెళ్లిపోయింది. వెళ్ళిపోతూ ఆమె కళ్ళల్లో నీరు జారటం చూసాను. నా కథలో తాగుబోతు భార్యరూపు నా కంటికిప్పుడు అగపడింది. ఈలోగా తండ్రి యేదో పెద్ద గొంతుకతో అంటున్నాడు కానీ వినిపించుకోలేదు. తండ్రే నా వీపుమీద గట్టిగా తట్టూ "చెప్పు తప్పేమిటి?"

నా నోటి వెంబడి మాట రాలేదు. నన్ను కదుపుతూ "నేను తగిన మాటలు ఆడలేదు. తప్పెవరిది?" అన్నాడు.

"అసలు యీ దెబ్బలాట యెలా వచ్చిందన్నాను. ఈ ప్రశ్న నేను యెలా వేశానో యెందుకు వేశానో నాకే తెలీదు.

"ఇంతసేపు చెప్పాను. చెముడుగాని వుందా? నా పెళ్ళాన్ని నేనేం చేసుకుంటే వాడికేం హక్కు వుందని?"

"నీ పెళ్ళాం వాడితల్లి కదా." అన్నాను.

"బలే న్యాయం చెప్పావులే. నా తరవాత వాడా వాడి తరవాత నేనా దానికి?"

నేనేం సమాధానం చెప్పలేదు. మాటాడవేం అని రెట్టించాడు. నేను లేచిపోతూ,

"ఇంత వయసువచ్చింది. కొంచం కోపం తగ్గించుకో. నిష్కారణంగా అలాంటి మంచి మనిషిని హింసిస్తే నీకేం జయంకా"దంటూ లేచాను. నా చెయ్యిపట్టుకొని 'బాగా విను" అంటూ నన్ను మళ్ళీ కుర్చీమీద కూలకోసాడు. దుఃఖం వుద్రేకంతో సతమతపడుతూ యిటూ అటూ పడుతున్న కొడుకు వేపు తిరిగాను. "ఉద్రేకంతో యే పనీ చెయ్యకండి తరవాత విచారిస్తారు. మీరు కూడా మీ తండ్రిలా కాలేరు గా!"

నేను, తండ్రికొదన్నా విడిపించుకొని బయలుదేరాను. కొడుకు నా వెనక గుమ్మంవరకువచ్చి "మీ సలహాకు కృతజ్ఞుడ్ని" అంటూ తలుపు గడియవేసుకుంటుంటే వెనుతిరిగి చూసాను. ఆ కళ్ళల్లో యింకా తడివుంది. ఆ ముఖంలో నిజంగా నాకేదో సంస్కారం అగపడింది. నేను కదులుతుంటుంటే తండ్రి గొంతుకే వినిపిస్తోంది. నేను తిరిగివచ్చి ఆ ఆవేశంలో నే నా కథను పూర్తిచేసాను కథలో త్రాగుబోతు చాల హీనమైనచావు చచ్చిపోతాడు. అతని భార్యకు పట్టిన పీడ వదిలిందని యిక సుఖపడుతుందని యిరుగూ పొరుగూ అనుకుంటారు.

కథ వ్రాసానే గానీ నాకెందుకో అది యే సంచికకీ పంపడానికి మనస్కరించలేదు. కథ వ్రాసినంతసేపు నేను విమగ్నుడిని కాలేను. వ్రాసాకే నేను విమర్శకుడను. యెవరూ కోరి చెడ్డవారవటం హాస్యా

ప్రమాద రక్షణకు ప్రశస్తమైనది భీమా

ఎప్పుడు ఏ ప్రమాదం వచ్చేదీ, ఏ క్షణం ఎలా ఉండేదీ తెలియని ఈ దినాలలో
* అగ్ని * మోటార్‌కారు * కార్మిక నష్టపరిహారం * నౌక
* ఫయడిలిటి గ్యారంటీ మొదలైన భీమాలకు
మా తో సంప్రతించండి.

యునైటెడ్ ఇండియా ఫైర్ అండ్ జనరల్
ఇన్స్యురెన్స్ కంపెనీ,
"బాంబే లైఫ్ బిల్డింగ్స్"
9, బ్రాడ్వే, మద్రాసు. 1.
Telephone: 4241, Telegrams: "UNIGEN"
బ్రాంచీలు:
విజయవాడ - బెంగుళూరు - బొంబాయి - కలకత్తా - న్యూఢిల్లీ - పాట్నా
కొలంబో - సింగపూరు - కోయంబత్తూరు - జాకార్తా.

స్పదంగా వుంటుంది. అగ్నిగుండమని తెలిసి యెవరూ అందులో దూకరు. ఏ పెనుగాలో అందులోనికి త్రోసివెయ్యాలి. ఎన్నో విధాల ఆలోచించాను. ఇలా రోజులు గడచిపోతున్నా నాలో ఆరాటమే గానీ నాకు నచ్చిన ముగింపు తట్టలేదు.

ఒకరోజున పనిమీద ఆ వీధివెంబడి వెళిపోతుంటే "యేం బాబూ" అన్న పిలుపు వినపడింది. ఆ గొంతుక త్రాగుబోతుదే. ముందూవెనకా చూసాను. ఎక్కడా కనపడలేదు. నా కుడివేపు త్రాగుబోతు యిలు వుంది. తెరచిన యింటితలుపులుద్వారా త్రాగుబోతు మంచంమీద కూర్చొని నన్ను పిలవటం గమనించాను. పిడనవ్వుతో ఆహ్వానిస్తూ కుర్చీ చూపించాడు. నేను కూర్చోకుండానే కదలలేని ఆ మనిషి పరిస్థితిని చూస్తూ ఏమైందన్నాను?..."నీ కొడుకున్నాడా?" అన్నాను.

"శలవైపోయింది. పోయాడు" అన్నాడు. మొదటిప్రశ్నకు సమాధానం యివ్వలేదు.

పాస్టర్ ఆఫ్ పారిస్ వేసిన ఆ యెడమకాలు వేపు చూస్తూ మళ్లీ నా మొదటిప్రశ్న వేశాను.

"ఇదా? కాలు విరిగిపోయింది...అంతే!"

"బాగా త్రాగి యిల్లెక్కి గెంతావా! కాలవలోకి వురికావా?"

"ఆసుపత్రిలో కాలవలో పడ్డానని చెప్పానులే" తల ప్రక్కకు తిప్పిన తనను చూసి "అయితే నిజంగా పడలేదా?" అన్నాను.

నాముఖంలోనికి ఒకసారి చూసాడు. "నివ్వు చాలా మంచివాడివి" అంటూ అక్కడనించే "హా" అంటూ నోరు ఆవలించి "నేను త్రాగలే దిప్పుడు" అన్నాడు.

"నీ కాలెలా విరిగిం"దన్నాను. మళ్ళీ వాడి గొంతుక గంభీరమైంది. "నేను బ్రతికుండగా నా కొడుకు నన్ను కాదంటాడా? నన్నేం పోషిస్తున్నాడా నామీద చెలాయించడానికి? ఉత్తి చేతకానివెధవ! కళ్ళెర్రచెయ్యటం తప్పించి యింకేమీ తెలీదు—చూడు వాడు చీమలాగుండేవాడు. చీమ కుట్టేనే చచ్చిపోతానా?"

"ఇంతకీ నీ కాలెలా విరిగింది?"

"వాడే విరగ్గొట్టి యిల్లు వదలిపోయాడు!"

ఈ విషయం నేను నమ్మాను. "నివ్వు యింత మంచివాడివికదా తాగటం మానేకూడదూ!" ఈ త్రాగుడే యీచికాకు లంతటికీ కారణమని యీ సలహా యిచ్చాను.

"అదా మానేమంటున్నావ్" అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

"మానలేవా?"

"అదే నాకు కష్టాల్లో రక్షించింది. విడుపులో నవ్వించింది—దానికీ నాకూ యేనాడో కుదిరిపోయింది. పొత్తు కలిసిపోయింది. అదే నాకు సుఖం యిస్తాది!"

"నీకూ విచారం వుందా?"

నా వేపు ఒకసారి నిదానించి చూచి తల దించాడు. "ఉంది" మళ్ళీ తలొకసారి ఆడించి "అవును—అందరికంటే నాది హెచ్చే!"

"నీ కెందుకు విచారం? ఎవరు పోయారని!"

వాడు తలెత్తాడు. ఆ కళ్ళల్లో నీరు పేరుకోవటం చూశాను. "నేను ఒకప్పుడు నీలాగే చాలా మంచివాడ్ని. అందుకే నిన్ను చూస్తే నాకెంతో అభిమానం! నీలో చచ్చిపోయిన నేనును చూస్తుంటాను!"

"అయితే సివ్వెందుకిలా అయిపోయావ్?

"అంతా నాదే అనుకున్నాను. అంతా అదే అనుకున్నాను. అదే దేవతనుకున్నాను. దానినే నా పెళ్లమని పిలిచాను."

త్రాగుబోతు ఆవేశం అంతా కళ్ళల్లో నీరై కారుతోంది. మాటలు తడబడసాగాయి. గొంతుపట్టుకపోతోంది. ఖిన్నవదనంతో శోకస్వరంతో

"అనుకోకుండానే ఆరోజునుంచీ దానిని రోజూ చంపుతున్నాను. నేనిలా చంపుతున్నా మళ్లీ ఆదేవతను తేగలనా? అది యెందుకు అనుభవిస్తూ బలవంతంగా చావకుండా వుందో దానికే తెలియాలి!"

ఇప్పుడు నా కథకు ముగింపు తెలిసింది. నా కథలో అసలు సాంబయ్య చావలేదు.